

[Oluf Pedersen.]

at ca. 45 pCt. af Indskud i Banker og Sparekasser slet ikke svarede Afgift ved personlig Paaligning. Det vil vel nok blive bestridt, at det er lige saa slemt her i Landet, men jeg tror ikke, det er saa farlig meget forkert, og det er det, der begrunder, at vi tager Afgiften paa denne Maade i Stedet for at tage den som en almindelig Formueafgift.

Den Formueafgift, som vil indgaa efter Forslaget, drejer sig om ca. 100 Mill. Kr. Heraf foreslaas det, at Kommunerne for deres Vedkommende faar en Fjerdedel til Amortisering af deres Gæld, medens de tre Fjerdedele gaar til Staten. For Statens Vedkommende foreslaas det, at hele Beløbet skal bruges til Afvikling af Statsgælden; i Øjeblikket bruges aarlig ca. 38 Mill. Kr. dertil, og dette Beløb vil altsaa blive frit til Skattenedsættelse. Vi foreslaar, at det anvendes til en Forhøjelse af Frigrænsen op til 5 000 Kr. for Forsørgere plus 1 000 Kr. pr. Barn og 2 500 Kr. for Ikke-Forsørgere for Indkomstens Vedkommende, og at Frigrænsen for Formuernes Vedkommende hæves til 50 000 Kr. for Forsørgere og 25 000 Kr. for Ikke-Forsørgere. Derved bliver over 90 pCt. fri for Indkomst- og Formueskat.

Jeg anbefaler ogsaa dette Lovforslag til velvillig og hurtig Behandling.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet, for at han kan forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg skal tillade mig at forelægge *Forslag til Lov om Ændring i Lov af 13. April 1938 om Beskæftigelse af arbejdsløse* for det høje Ting, der er repræsenteret ved 5 ærede Medlemmer, den højtærede Formand, 3 Stenografer og den højtærede Landbrugsminister som, om jeg saa maa sige, den pantsatte Repræsentant for Regeringen.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at udtale en Tak til den højtærede Formand, fordi det bliver muligt for os allerede at forelægge vort Forslag Dagen efter, at det er anmeldt, og jeg haaber, at denne udmærkede Skik maa være gældende gennem hele Samlingen, og at man eventuelt yderligere vil forbedre den ved ogsaa en Gang ved Lejlighed, men helst hurtigt, at sætte de Lovforslag, vi maatte anmelde og forelægge, til Behandling i Tinget.

Forslaget gaar ud paa en Ændring af Loven om Beskæftigelse af arbejdsløse. I Henhold til den paagældende Lov kan der

iværksættes Arbejder til Arbejdsløshedens Afhjælpning, ved hvilke Arbejdstiden skal være i Regelen 36 Timer om Ugen og Lønnen tariffmæssig. Vort Forslag gaar ud paa, at ved de i denne Lov omhandlede Arbejder skal Arbejdstiden fastsættes i Almindelighed til 48 Timer ugentlig, med andre Ord, Arbejdet skal udføres med fuld Arbejdsuge og til tariffmæssig Betaling.

Saa vidt det er oplyst, arbejder der i Henhold til Loven omtrentlig 3 500 Arbejdere. De arbejder altsaa for nedsat Arbejdstid, har en Arbejdstid paa højest $\frac{3}{4}$ af den normale Arbejdsuge. Hvis man lod disse Arbejder udføre med almindelig normal Arbejdsuge, vilde det have en saa ringe Betydning med Hensyn til Arbejdsløshedstallets Størrelse, at man nok kunde se bort derfra. Men det vilde i allerhøjeste Grad have Betydning for de Arbejdere, der beskæftiges ved de paagældende Arbejder, idet de derved vilde opnaa en nogenlunde ordentlig Ugeførtjeneste.

Vi har fremhævet disse Synspunkter, allerede dengang Loven var til Behandling og blev vedtaget her i Tinget, og stillede, hvis jeg ikke husker meget fejl, ogsaa Ændringsforslag desangaaende. Vor Kritik blev afvist og vort Ændringsforslag forkastet. Man mente, at det gjaldt om at komme Arbejdsløshedens til Livs, det gjaldt om at skaffe saa mange som muligt ind under disse Foranstaltninger, og derfor var Bestemmelsen nødvendig. Yderligere pegede man paa, at det, som der staar i Loven, jo skulde dreje sig om Arbejder, der ellers ikke vilde blive iværksat.

Naar man nu ser paa Resultatet, naar man nu ved, at det er et saa begrænset Antal Arbejdere, der har fundet Beskæftigelse, mener vi, man bør overveje, om denne Bestemmelse, der er saa uheldig for de paagældende, fortsat skal opretholdes. Vi mener ogsaa, at man bør overveje dette, fordi det har vist sig, at de, der faar Beskæftigelse efter denne Lov, ogsaa paa andre Omraader, end hvad Ugelønnen angaar, bliver ret uheldigt stillede. Det drejer sig om Folk, som har været langvarigt arbejdsløse; mange af dem er faldet for den saakaldte 26 Ugers Bestemmelse i Arbejdsløshedsloven, og Meningen maa antagelig have været den, at man skulde skaffe dem deres Ret til ordinær Understøttelse tilbage. Det vil være en Fordel for de paagældende. Det er altid bedre at faa den ordinære Hjælp fra Kassen, som man selv har betalt til, end at skulle være henvist til Kommunehjælpen og de sociale Udvalgs mere eller mindre gode Skøn. Det